

Frej Ossiannilsson 60 år

På högtidsdagen, den 8 december 1968, skulle jubilaren i enlighet med sin natur nog helst se, att alla offentliga hyllningar uteblev. Men det är svårt att förbigå en person, som spelar så stor roll i nutida svensk entomologi.

Efter studentexamen 1928 fick han hela sin akademiska utbildning i Lund, där han 1949 disputerade på avhandlingen »Insect Drummers» (Opusc. Ent., Suppl. X), i lyxupplagan försedd med en muntert trummande strit på omslaget.

Ossiannilsson tillhörde den fåtaliga men entusiastiska gruppen kring N. A. Kemner, som göt nytt liv i lunda-entomologins ärevärdiga traditioner. Han bidrog själv i högsta grad till att Entomologiska Museet i Lund blev centralen för svenska insekter, naturligtvis främst på hans specialgrupp, Hemiptera. Åt denna ägnade han redan från början sina studier och publikationer, den första i Ent. Tidskr. 1934, och hans uppsatser om Hemiptera, främst i denna tidskrift och i Opusc. Ent., uppgår nu till ett imponerande tal.

Man kunde kanske föreställa sig, att den nästan totala begränsningen till en enda insektordning i sig själv skulle innebära en viss ensidighet. Men Hemiptera är en av de stora, med över 1500 arter i vårt land, och Ossiannilsson behandlar *hela* fältet, från Heteroptera till Coccider! En sådan all-round hemipterolog har aldrig tidigare funnits i Norden, och så vitt jag vet inte heller i något annat land.

Särskilt viktiga taxonomiska revisioner har Ossiannilsson utfört på Stritar (*Auchenorrhyncha*), med bearbetningen i Svensk Insektfauna som samman-

fattande verk (1946-47); Bladlöss (*Aphidina*), särskilt »Contribution to the knowledge of Swedish Aphids» (Lantbrukshögsk. Annaler. 25, 1959; 30, 1964); Aleyrodina (Opusc. Ent. 20. 1955); Sköldlöss (*Coccina*) (Opusc. Ent. 16. 1951). Han har i Catalogus Ins. Suec. (Opusc. Ent.) sammanställt den svenska utbredningen för Heteroptera (1947), Stritar (1948) och Bladloppor (*Psyllina*) (1952).

Alltså borde de rent taxonomiska och faunistiska arbetsuppgifterna ha givit tillräcklig sysselsättning för en hemipter-specialist. Men Ossiannilsson har ingalunda låtit sig nöja härmed. Doktorsavhandlingen, ett verkligt pionjärbete, om ljudproduktionen hos de små Cikadiner som kallas Stritar, är sålunda en lycklig kombination av morfologiska, fysiologiska och etologiska studier. Och när han kom i kontakt med den tillämpade entomologin, först genom anställning vid Växtskyddsanstalten 1940, därefter som laborator vid Lantbrukshögskolan i Ultuna, från 1949, kom hans enastående kunskaper om Hemiptera till sin rätt i virusforskningens tjänst, särskilt i fråga om sjukdomar på potatis och betor. Han fick det hedersamma uppdraget att göra en sammanfattning av forskningen på detta område i Annual Review of Entomology (11. 1966, p. 213-232), under titeln »Insects in the epidemiology of plant viruses».

För sina stora insatser inom entomologin fick han 1963 professors namn.

Frej Ossiannilsson är ingen vän av stora ord och offentliga skådespel. Men han trivs utmärkt väl i diskussionen inom en liten krets. Då kommer inte bara hans stora kunskaper till sin rätt, utan också hans uppslagsrikedom och förmåga att dra upp stora linjer. Och han besitter i hög grad den för mänskligt umgänge oersättliga egenskap som kallas självironi. Ytterligare är han en obegränsat hjälpsam person, och Entomologiska Museet i Lund står i största tacksambets-skuld till honom för allt arbete han genom åren offrat på att bearbeta våra Hemipter-samlingar.

Carl H. Lindroth